
De donkere kant van de maan

Melinda M. Snodgrass

ERGENS RECHTS VAN HAAR barstte geweervuur los.

Op elke andere plek zou dat mensen op de vlucht jagen, maar hier, in Bagdad, was het slechts een enkel thema in een symfonie van vreugde. Het scherpe geratel van de machinegeweren vormde een hoog contrapunt voor de diepe basdreunen van de vuurpijlen. Een gordijn van gele vonken hing in de donkere lucht, als een zegening voor de scherpe minaretten. De vonken leken te vallen in slow motion. Eventjes werden de gezichten van de toeschouwers verlicht door het vuurwerk. Mannen zwierden en dansten. Op hun wangen glinsterden tranen van geluk, en luidkeels bezongen ze hun kalief.

Kamal Farag Aziz, de nieuwe president van Egypte, was naar Bagdad gekomen om zich aan de kalief te onderwerpen en zijn land te verenigen met Syrië, Palestina, Irak, Jordanië en Saoedi-Arabië, onder het in ere herstelde kalifaat. In Caïro, Bagdad, Damascus, Oost-Jeruzalem en Mekka werd feestgevierd door het volk. In Libanon, Qatar en Koeweit trilden de leiders van de weinige overgebleven soevereine Arabische staten van angst.

Lilith trok de shemagh over haar mond en neus. Niet alleen om te verbergen dat ze een vrouw was, maar ook om te voorkomen dat ze zou stikken door het stof dat door duizenden dansende, stampende voeten werd opgeworpen. Alleen in Irak kon je zand eten, de rijke, vochtige geur van water en riet ruiken en te maken krijgen met nachttemperaturen van meer dan dertig graden boven nul. Haar gewaad plakte aan

haar lichaam en ze voelde hoe een druppel zweet zich irritant langzaam langs haar ruggengraat naar beneden werkte. Toen Saddam nog in het paleis had gewoond, bestond het omringende terrein uit weelderige tuinen. De kalief had besloten de Irakese boeren geen water meer te onthouden, zodat de tuinen waren verdord.

Vanwaar ze stond, naast een paleismuur, kon Lilith het bouwwerk zien verrijzen. De muren van wit marmer baadden in het veelkleurige licht van het vuurwerk. Op de tweede verdieping liep een man gekleed in een wit gewaad en keffiyeh het balkon op. Hij liep heen en weer, leunde op de sierlijke balustrade om naar de mensenmassa te kijken, liep nogmaals heen en weer en verdween in het paleis.

Stomkop, dacht Lilith. Voor je het weet, word je geraakt door een afgedwaalde kogel.

Ze wachtte totdat de hemel verlicht werd door een spectaculaire explosie van vuurwerk en iedereen naar boven staarde, op die dommig verbaasde manier die boerenkinkels eigen is. Ze sloeg haar dishdasha en galabia rond haar lichaam en ervoer die bevreemdende interne klik, het moment waarop de grond onder haar sandalen van zand op beton veranderde in gepolijst marmer zonder zand.

Prins Siraj gaapte haar aan. Hij was knap, maar zijn gladde, volle gezicht en de opbollende buik onder zijn gewaad toonden het gevaar van overdaad voor bedoeïenen. Het maakte niet uit dat de koninklijke familie van Jordanië al vier generaties terug de woestijn had verlaten. Tweeduizend jaar van schaarste had zich in de genen genesteld, en het lichaam fluisterde voortdurend dat deze maaltijd voorlopig de laatste zou kunnen zijn.

‘Ben jij...’ Hij kuchte en begon opnieuw. ‘Ben jij degene die door Noel is gestuurd?’

‘Dat mag je hopen.’ Lilith liep naar binnen. Een briesje van de Tigris beroerde de witte klamboe die boven het bed was opgehangen. Op de vloer een ingewikkeld mozaïek van kleurige steentjes. Het was een afbeelding van koning Nebukadnezar die jacht maakte op watervogels in het riet. Saddam had natuurlijk het secularisme omarmd. Lilith vroeg zich af hoelang het zou duren voor de Islamitische zuiverheidspatrouilles van de kalief het kunstwerk zouden vernielen.

‘Ik heb je kleren bij me.’ Siraj pakte het zwarte stapeltje van het bed en duwde de abaja en boerka in haar handen.

Ze wikkelde de shemagh van haar hoofd, waardoor haar heuplange

zwarte haar naar beneden viel. Siraj gaapte haar aan. Met haar één meter zevenenzeventig was Lilith centimeters langer dan de prins. Haar enige zorg waren haar zilvergrijze ogen, de erfenis van de wild card, maar gelukkig werkte het in haar voordeel dat moslimvrouwen geacht werden de blik zedig afgewend te houden.

‘Noel zei dat jullie samen op de universiteit hebben gezeten?’ vroeg ze, terwijl ze het tentachtige kledingstuk over haar hoofd trok. Met een van haar messen sneed ze onopvallende openingen in de stof waar ze haar armen door kon steken.

‘Ja, op Cambridge. We waren goede vrienden. Hij houdt van onze cultuur.’ Hij sprak in korte zinnen en klonk korzelig.

‘Zou een vriend je in deze situatie hebben gebracht?’ vroeg Lilith. Het was een vreemde ervaring om door het gaas te kijken, en het gewaad beperkte haar gezichtsveld. Ondanks de vele lagen stof voelde ze zich naakt.

‘Ik kan als brug dienen,’ zei de prins, en hij liep heen en weer door de kamer terwijl hij zijn handen wrong. ‘Een brug tussen onze werelden.’

‘Er is maar één wereld,’ zei Lilith. ‘Heb je de kaart?’

‘Ja.’ Hij overhandigde haar een vel papier en trok snel zijn hand terug toen hun vingers elkaar raakten.

Lilith vond dat vreemd. Hij had in Engeland gestudeerd en lange periodes in het Westen gewoond. Misschien maakte de nabijheid van het kalifaat hem zenuwachtig. Ze keek op de kaart, die eruitzag als een dwarsdoorsnede van een honingraat.

‘Een beetje informatie zou wel fijn zijn. Je weet wel: hier slapen de maniakale religieuze gekken.’

Haar lijkige uitspraak deed Siraj blozen. ‘Hij wisselt vaak van kamer.’

‘Dat is... lastig.’

‘Hij wordt steeds achterdochtiger.’

‘Begrijpelijk. Hij was bijna vermoord door zijn zus.’ Ze glimlachte naar Siraj, maar besepte toen dat hij haar gezicht niet mocht zien. *Stupide cultuur.*

Siraj ratelde door alsof ze niets had gezegd. ‘Ik zit dan wel in de raad, maar ik vermoed... dat hij me niet langer vertrouwt. Het is allemaal begonnen toen de Rechtschappen Djinn kwam. De Djinn keurt het westerse onderwijs af. Volgens hem verpest het ons.’ Het handenwringen was nog nadrukkelijker geworden. ‘Falen is geen optie.’

‘Rustig maar. Ik ben een professional.’

De prins keek om zich heen alsof de muren van de kamer elk moment konden instorten. ‘Misschien is het niet zo makkelijk als je denkt. De Djinn gaat waar de kalief gaat. Hij is enorm sterk en kan zo groot worden als een reus.’

‘Maar goed dat we binnenskamers zijn.’

Haar lichtzinnigheid leek Siraj te irriteren. ‘Als de Djinn je niet bangstigt, is Bahir er ook nog.’

‘Dat weet ik maar al te goed.’

Maar ook dat kon de nervositeit van de prins niet wegnemen. ‘Bahir kan teleportereren. Meerderde vijanden hebben tot hun verrassing zijn kromzwaard achter zich zien opdoemen. Het is het laatste wat ze meekrijgen voordat ze onthoofd worden.’

‘Een beetje flamboyant, vind je niet? Een pistool is gemakkelijker, en succes verzekerd.’ Ze was zich maar al te bewust van het pistool dat aan de binnenkant van haar dij was vastgesnoerd.

‘Afgezaagd, zeker, maar ook een sterk symbool. De mensen zijn er gek op.’

‘Al die symboliek is de reden dat Arabieren veracht worden.’ Lilith keek weer op de kaart. ‘Ik kan niet zomaar kamers in teleportereren in de hoop de kalief tegen te komen. Heb je enig idee waar hij is?’

‘Hij zal nu aan het dineren zijn,’ zei de prins. ‘Met de Egyptenaren. Aziz.’

Kamal Farag Aziz. De nieuwe sterke man van Egypte was aan de macht gekomen toen de bemoeizuchtige Amerikanen vrije verkiezingen hadden afgedwongen, waarop de zittende secularisten de macht verloren en de fundamentalisten van de Ikhlas al-Din hun plaats innamen. ‘Zal niemand achterdocht krijgen door je afwezigheid?’

Siraj schudde zijn hoofd. ‘Ik heb ipecac genomen. Niemand die eraan twijfelde dat ik ziek was.’

‘Ah, ipecacsiroop. Waar iedere scholier gek op is.’ Lilith begon te ijsberen. ‘Maar goed, ik kan niet zomaar aanbellen tijdens het eten.’ Haar benen raakten verstrikt in de boerka. ‘Is de kalief een man zoals alle andere? Blijft hij de hele nacht rondhangen met zijn maten?’

‘Hij is serieus aangelegd, wars van frivoliteit...’ Siraj viel stil.

Lilith zag hem denken. ‘En?’

‘Hij verkeert graag in het gezelschap van Nashwa, zijn eerste vrouw. Hij viert zijn successen vaak met haar.’

‘Gelukkig ben ik ook een meisje.’

‘Wat ben je van plan?’

‘Ik ben altijd al benieuwd geweest naar hoe het is in zo’n harem.’

Bij de deur naar het vrouwenvertrek stonden twee soldaten op wacht. Hun saaie, muisgrijze uniformen werden opgefleurd door groene sjaals, die ze om hun nek droegen. Ze zagen Lilith en negeerden haar meteen weer.

Lilith koos voor een provinciaal accent. ‘De kalief heeft dit naar zijn geliefde vrouwen gezonden, maar groot als hij is, zal hij het niet erg vinden als zijn moedige en trouwe soldaten enkele van zijn delicatessen proeven.’

De soldaten echoden haar loftuitingen en Lilith hield het dienblad omhoog terwijl de jonge mannen zich op het lekkers stortten. Beiden hadden rouwrandjes aan hun nagels. Ze glipte onder hun armen door, klopte zachtjes op de deur en trad naar binnen. De zware deur viel achter haar dicht en de bassende mannenstemmen verstomden meteen.

De grote ruimte die ze voor zich zag, was mooi, maar niet prachtig. Op de linkermuur zag ze achter het witsel de vage kleuren van een muurschildering. De kamer rook naar rozenwater en sinaasappelolie.

Bij het raam stonden twee vrouwen. Ze gluurden door de gordijnen naar het vuurwerk buiten. Hun gewaden en gezichten kleurden rood, blauw, geel en groen. Een van de vrouwen was hoogzwanger; haar gezicht was pafferig en haar vingers opgezet. Aan haar hangende buik te zien kon ze op elk moment bevallen. De andere vrouw was halverwege haar zwangerschap, op dat punt waarop iedere vrouw leek te gaan stralen.

Op de bank zat een veel jongere vrouw, van rond de twintig. Ze was een stuk knapper dan de andere twee, en niet alleen omdat ze er niet uitzag als een hoogzwangere koe. Ze bladerde zo snel door haar Franse modeblad dat ze de informatie onmogelijk kon opnemen. Ze had een pruilmondje en er lag een frons op de goudgele huid tussen haar wenkbrauwen.

Lilith presenteerde het dienblad eerst aan de zwangere vrouwen. Met gretige vingers pakten ze de traktaties. Daarna liep ze naar de jongere vrouw. Het meisje koos een dun plakje meloen.

Lilith greep haar kans. In het slechtste geval zou ze een pets krijgen. ‘Ik heb in Parijs op school gezeten,’ zei ze zachtjes. ‘Voordat mijn vader het gezin naar huis stuurde.’

‘Dat accent,’ zei het meisje. ‘Je klinkt Saudi. Ik kom uit Koeweit.’ In dat laatste woord klonk hevige emotie door.

‘Bent u hier al lang?’

‘Sinds drie maanden.’

‘U zult wel heimwee hebben.’

Het meisje begon te snikken.

‘Het spijt me, meesteres. Wilt u dat ik ga?’

Het meisje greep Liliths mouw. ‘Nee. Vertel me over Parijs.’

Lilith wisselde beschrijvingen van echte bezoeken af met filmscènes. Ze praatte over de restaurantboten die, versierd met lichtjes, onder de middeleeuwse bruggen door gleden en de weerspiegeling van de Notre-Dame in het water lieten dansen; over wandelingen langs de kraampjes op de zuidelijke kade van de Seine, waar oude, voorovergebogen mannetjes in armoedige jasjes nog oudere boeken probeerden te slijten. Over Montmartre, waar de duiven gevoerd werden door kinderen en ambitieuze schilders de fameuze kerk in verf vereeuwigen. Ze leidde haar in vervoering gebrachte luisteraar langs de geopende deuren van bakkerijen, waar de geur van brood en gebak zo zwaar was dat je er bijna op kon kauwen.

De jonge vrouw leek opgewonden, maar ook verbolgen. Lilith vertelde over haar eigen frustraties, haar strenge vader die geïnspireerd was geraakt door het nieuws over het nieuwe kalifaat en zijn gezin naar huis had gestuurd, zodat haar broers de renaissance van de islam persoonlijk konden meemaken. ‘Terwijl hij in Parijs bleef,’ zei de jonge vrouw, en het venijn klonk door in haar stem.

Lilith haalde haar schouders op. ‘Ja, maar hij is dan ook een man. Zo zijn alle mannen, behalve onze glorieuze kalief, moge hij nog lang leven en heersen.’

‘De kalief is inderdaad een goede man,’ zei het meisje.

‘Hoe is hij in het echt? Heeft u veel tijd met hem doorgebracht? Is er een kans dat hij langskomt? Ik zou hem dolgraag eens van dichtbij meemaken. Ik heb hem alleen nog van veraf gezien.’ Lilith raffelde haar zinnen af, zodat het meisje geen kans kreeg ertussen te komen.

Ze lachte. ‘Nee, het spijt me. Hij zal niet langskomen. We worden altijd ontboden.’ Daar was die zwoele pruillip weer. ‘En ik zal het niet

zijn. Niet vanavond. Hij zal Nashwa willen.'

Nashwa, eind veertig, eerste vrouw van de kalief en moeder van zijn zoon en erfgenaam, Abdul-Alim. Dochter van een belangrijke Jemenitische zakenman. 'Ik zal haar versnaperingen brengen,' zei Lilith. Ze stond op en pakte het dienblad.

'Ze is in haar kamer,' zei de jongste vrouw, en ze wees naar het einde van de hal. Lilith maakte aanstalten om weg te lopen. 'Ik ben Ameera, trouwens. Hoe heet jij?'

'Sura,' zei Lilith, en ze lachte in stilte om het grapje. *Sura* betekende 's nachts reizen.

'Hoe haal je het in je hoofd? Je klopt eerst en wacht dan op toestemming om binnen te komen.'

De edelstenen langs de rand van haar hoofdband benadrukten de zware frons die het gezicht van de oudere vrouw ontsierde. Nashwa was zeker geen schoonheid. Sterker nog, ze was lelijk, en haar stem was eerder grof dan zangerig. Ze moest het hart van de kalief hebben gestolen, anders zou hij deze haaibaai meteen de deur hebben gewezen.

Lilith negeerde de uitbrander. Ze doorkruiste de kamer met vier lange, snelle passen, greep de arm van de vrouw en draaide die achter haar rug om haar het bewegen te beletten. Vervolgens beeldde ze zich de kamer in van de Uffizi-galerij waar de Romeinse bustes stonden, en transporteerde ernaartoe.

Even was er dat bevreemdende gevoel van duizeligheid en extreme kou. De stenen vloer onder haar slippers maakte plaats voor de zachtere sensatie van een houten vloer. Nashwa gilte in haar oor. Lilith liet de vrouw los, wikkelde een stuk stof van de boerka om haar hand en trok aan de lijst van een groot schilderij. Meteen begon er een schel alarm te loeien.

Lilith transporteerde weer terug naar Nashwa's kamer in het paleis in Bagdad. De Italiaanse politie zou de vrouw urenlang vasthouden. Tegen de tijd dat ze haar verhaal zouden geloven en haar identiteit hadden gecheckt, zou ze een weduwe zijn.

Enmaal terug in de kamer trok Lilith de morsige zwarte boerka uit en trok ze er een van Nashwa aan. Ook die boerka was zwart, maar de stof was van de allerbeste kwaliteit, en afgezet met zilverkleurige stiksels.

Ze zette de hoofdband op en voelde de koude saffieren en parels op de huid van haar voorhoofd. Daaroverheen schikte ze het gewaad, dat zelfs haar ogen verhulde. Ze ging zitten en wachtte.

Drie uren verstreken voordat ze ontboden werd.

De kalief had vier wachters gestuurd om zijn vrouw te begeleiden. De wachters stelden zich onderdanig op; ze mocht dan een vrouw zijn, het was wel de vrouw van de kalief. *Eerste vrouw. De moeder van zijn oudste zoon.* In de slaapkamer, in het echtelijke bed, had Nashwa het voor het zeggen. Lilith streek met haar vingers langs de messen op haar dij en onderrug, en het pistool dat ze voor de zekerheid bij zich droeg. Ze sloegen een andere gang in, die smaller was. Drie verdiepingen beneden hen hoorde Lilith de lage bas van mannenstemmen en de jammerende klanken van muziekinstrumenten. Ze rook geroosterd lamsvlees en kaneel. Haar maag rommelde. Ze beloofde zichzelf een lekkere maaltijd en een glas cabernet zodra ze weer terug was.

Ze beklommen een smalle trap. Twee soldaten gingen voorop, twee liepen achter haar. Ze kwamen nu op de bovenste verdieping en van het plafond straalde de zonnehitte die het dak gedurende de dag had geabsorbeerd. Tussen haar borsten en op haar onderrug parelden zweetdruppeltjes. Ze wilde krabben onder haar behandje.

Wat vreselijk om de heerser van een groot deel van het Midden-Oosten te zijn en dan in zulk ongemak te moeten leven omdat je zo bang bent.

Een van de soldaten klopte op een deur. Binnen klonk een gedempt antwoord. De deur zwaaide open en met een buiging verleenden de soldaten Lilith doorgang. De deur viel weer dicht. Iemand moest hem gesloten hebben, maar ze kon niets zien door de sluiers en vele lagen kleding. Ze concentreerde zich op wat ze wél kon zien door het gaas voor haar ogen.

De kamer was klein en de witgeverfde muren waren versierd met vloeiende karakters. Verzen uit de Koran. *Ziet er inderdaad uit als de slaapkamer van een religieuze gek,* dacht Lilith. Een smal bed en een bijzettafeltje met glazen waterkan waren het enige meubilair. Merkw aardig genoeg stond het bed niet tegen de muur. Het was een kleine meter naar voren getrokken, en in het pleisterwerk zag ze de contouren van een deur. *Vluchtweg.*

Ze hoorde de voetstappen van de man die de deur achter haar had gesloten en draaide zich om om hem te begroeten. Maar het was de kalief niet. Het was de Rechtschape Djinn. Hij was langer, jonger en breder. De lippen tussen zijn zwarte baard en snor waren dik en vochtig, en hij zoog op zijn onderlip als een kind dat in gepeins was verzonken. Gek genoeg waren zijn ogen grijs.

Hij had een normaal postuur, maar groot genoeg wat Lilith betrof. Hij droeg laarzen onder zijn traditionele witte gewaad en ze vroeg zich af of zijn kleren met hem meegroeiden, of dat hij in een tien meter lange naakte reus veranderde.

‘Hoogheid?’ zei de Djinn, maar het was niet als begroeting bedoeld, eerder als vraag.

Nu moet ik wat doen, dacht Lilith, maar ik weet niet wat. Shit.

‘Vrouw, ik zou u graag willen spreken.’ Hij had een lage stem en een boers accent. ‘Ik moet zeker weten dat u... uzelf bent.’ Het was een van de betere eufemismen voor wilsovername die Lilith ooit had gehoord, maar daar had ze nu weinig aan.

De stilte had maar een paar tellen geduurd, maar het was genoeg.

Achterdocht schoot over het gezicht van de Djinn. Hij sprong naar voren. Lilith deinsde naar achteren en bleef met haar hiel haken aan de zoom van haar boerka. De Djinn slaagde erin een arm om haar middel te krijgen. Hij was schrikbarend sterk en de schede van het mes op haar onderrug werd diep in haar huid gedrukt. Hij rukte de sluiert weg en zag haar zilvergrijze ogen. ‘Monster!’

Lilith probeerde te teleporteren. Ze voelde de kracht uit haar lichaam vloeien en haar ledematen verslappen. Nu begreep ze waarom Sharon Cream, de sterkste Aas van Israël, was verslagen. Hier was sprake van wildcardkrachten.

Ze merkte dat ze in paniek raakte. Ze probeerde het gevoel te onderdrukken. Angst was dodelijk. Ze dwong zichzelf de situatie te analyseren. Het vermogen van de Djinn om haar kracht te absorberen was een mentale kracht. Die kracht vereiste concentratie. En concentratie kon worden verstoord.

Een warm gevoel van welbehagen overspoelde haar. In plaats van te vechten liet Lilith haar lichaam volledig slap worden.

De Djinn gromde goedkeurend. Zijn volle lippen bewogen naar haar mond. Ze stak haar hand door een van de openingen in de boerka en omklemde de kolf van het kleine pistool. Hij drukte zijn mond nu op

de hare en ze voelde zijn vunzige adem achter in haar keel. *Viespeuk*. Ze trok het pistool tevoorschijn, drukte de loop tegen zijn elleboog en haalde de trekker over. De echoënde knal werd bijna verdrongen door het gebrul van de Djinn. De pijnlijkste verwonding die je een mens kon toebrengen, was weer eens effectief gebleken. De bloedende arm van de Aas viel krachteloos langs zijn lichaam. Lilith ramde haar hak in zijn wreef en sprong weg. De Djinn zwaaide met zijn goede arm en raakte de hand waarmee ze het pistool vasthield. Het wapen vloog door de kamer en Lilith viel op de grond. Haar benen waren krachteloos. Hij had een wilde blik in zijn ogen en hij brulde verwensingen, waarop hij met bloedende arm op haar af stormde. Met een uiterste inspanning verzamelde Lilith haar kracht, voelde de *klik* en teleporteerde juist op het moment dat de deur openzwaaide en ze het verbijsterde geschreeuw van de wachters hoorde.

Ze vond zichzelf terug in een van de gangen waar ze eerder nog doorheen was gelopen. Ze had nog maar een paar seconden voordat in het hele paleis het alarm zou klinken. Snel trok ze haar kaart tevoorschijn. Tijd voor een afleidingsmanoeuvre. Ze waren op zoek naar een vrouw. *Dan kunnen ze vrouwen krijgen ook.*

Klik. Ze bevond zich in de wasruimte, waar vrouwen zwoegden in de hitte. Lilith greep twee van hen, gooide haar boerka over hen heen en teleporteerde. In een gang op de eerste verdieping werd het gegil van de vrouwen versterkt door al het marmer, zodat haar oren begonnen te bloeden. Er klonk geroep van mannen, gelaarsde voetstappen die haar kant op snelden. Terwijl Lilith teleporteerde, hoorde ze het geratel van een Kalasjnikov en het indringende gegil van een van de vrouwen. Ze had geluk. Ze hadden zowaar het vuur geopend. Paniek had zich van het paleis meester gemaakt, en dat werkte alleen maar in haar voordeel.

Lilith greep twee andere dienstmeiden en twee danseressen die in de keuken zaten te eten en gebruikte hen om voor nog meer verwarring te zorgen. Een steek schoot door Liliths zij en haar schouders en rug deden pijn – het was niet eenvoudig geweest de hysterische, tegenstribbelende vrouwen onder de duim te houden. In een nisje leunde ze tegen de muur en wachtte ze totdat haar hartslag weer tot rust was gekomen. Ze hoorde een hoge, klagerige tenorstem. *Stomkop Abdul heeft het bevel op zich genomen. Mooi zo.*

‘Sluit de poorten. Nee, wacht. Pas als de troepen er zijn. Steek de lampen in de tuinen aan.’